

László Zsolt

Törékeny...

összegyűrt szalvéta vagy
érbe ejtett kavics a
sorsom
Merítkezik
bennem a mindenség
a hajnal az éjszaka
és Te is belém fulladsz
megnevezhetetlenül
mint fényét veszített de
vezérlő törékeny csillag ...

Péter fordított keresztje

Szeretnék ha volnál
Jön az eső... Agyam
megmaradt a réginek
A szél arcon csókol
Vesztesként sem búcsúzó
a nyertes megalkuvóktól
„Péter fordított keresztje”
holdárnyékban is elrejt
mert eljön koszunkat
gyalulva az eső és
modernizált tahók között
kell tovább maradni a
sziklák alatt megint
esendően...

Zöld

zöld és zöld
a köldököd levélre emlékeztet –
zöld és zöld
a szemed árokpartokra emlékeztet –
talpam alatt hűvös mezsgyék
hosszú útra hívnak...
zöld és zöld
zöldben sincs utánad már semmi
csak az aratásra szánt besárgultan bólogató
istentelen nád –

Holt idő

A napot meglesik
az ébredő ablakok
Fölbrednek mögöttük
a vér-hús alaktalanok...
Az Isten szeme ilyenkor
talán nem lát –

Egy kicsi történelem

Proletár voltam mert
annak neveztek akkor
amikor még mindenki
elvtárs volt... Renitens
kölyökként tenyereltem
bele a szagos földbe
hogy édesapám után
jeltelenül lehessen
polgárként helyem a
gesztenye fák alatt
a leköphető sírfák között...